

พระธรรมดาเนียล - บทที่หนึ่งร้อยสิบแปด

คำเตือนเชิงพยากรณ์แก่กรุงเยรูซาเล็ม:

การพรรณนาเชิงสัญลักษณ์ของเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-03-05

ระยะเวลาเจ็ดปีแห่งคำเตือนตั้งแต่ ค.ศ. 63 จนถึงปี ค.ศ. 70 ซึ่งได้มีการประกาศโดยชายผู้หนึ่งที่เดิน “ขึ้นล่องไปตามถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ประกาศความวิบัติทั้งหลายที่จะมาถึงเมืองนั้น” นั้น ได้ถูกเป็นแบบอย่างไว้ล่วงหน้าโดยคำเตือนที่ประทานแก่กรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามปีครึ่ง กล่าวคือ ในช่วงแรกผ่านพันธกิจของพระคริสต์ และต่อมาอีกสามปีครึ่งผ่านพันธกิจของเหล่าสาวก บทความก่อนหน้านี้ได้ชี้ให้เห็นแล้วว่า การทำลายกรุงเยรูซาเล็มอาจเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ที่กางเขน หรือในภายหลังเมื่อสเทเฟนถูกขว้างด้วยก้อนหิน แต่ความอดกลั้นไว้นานของพระเจ้าได้ทรงเลื่อนการพิพากษาของพระองค์เหนือเมืองและประชาชนนั้นออกไป

“และบนผู้ใดที่ศิลานั้นตกลงทับ ศิลานั้นจะบดผู้นั้นจนแหลกเป็นผง”

ไม่นานประชาชนผู้ปฏิเสธพระคริสต์ก็จะได้เห็นนครและชนชาติของตนถูกทำลาย สง่าราศีของเขาทั้งหลายจะถูกทำให้แตกสลาย และกระจัดกระจายไปดุจธลีต่อหน้าลม และอะไรเล่าที่ทำลายพวกยิว? ก็คือศิลานั้นเอง ซึ่งหากพวกเขาได้ก่อสร้างลงบนศิลานั้น ศิลานั้นก็จะมีความมั่นคงปลอดภัยของพวกเขา เป็นความดีของพระเจ้าที่ถูกเหยียดหยาม เป็นความชอบธรรมที่ถูกปิดบัง เป็นพระเมตตาที่ถูกดูแล มนุษย์ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า และทุกสิ่งซึ่งควรจะเป็นความรอดของพวกเขา กลับกลายเป็นความพินาศของพวกเขา ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อชีวิตนั้น พวกเขา กลับพบว่าเป็นไปเพื่อความตาย ในการที่พวกยิวตรึงพระคริสต์บนกางเขนนั้น มีความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มรวมอยู่ด้วย โลกที่หลังจากลงบนคาลวารีเป็นน้ำหนักที่ถ่วงพวกเขาให้จมลงสู่ความพินาศ ทั้งสำหรับโลกนี้และโลกที่จะมาถึง และก็จะเป็นอย่างนั้นในวันยิ่งใหญ่วันสุดท้าย เมื่อการพิพากษาจะตกลงบนบรรดาผู้ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิลาสะดุดของพวกเขา จะทรงปรากฏแก่พวกเขาในเวลานั้นประหนึ่งภูเขาแห่งการล้างแค้น สง่าราศีแห่งพระพักตร์ของพระองค์ ซึ่งสำหรับคนชอบธรรมนั้นเป็นชีวิต จะเป็นเพลิงเผาผลาญสำหรับคนอธรรม เพราะความรักที่ถูกปฏิเสธ พระคุณที่ถูกเหยียดหยาม คนบาปจะถูกทำลาย!

“ด้วยอุปมาอุปไมยมากมายและคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นว่าผลที่จะเกิดแก่พวกยิวจากการปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าคืออะไร ในถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ทรงตรัสแก่ทุกคนในทุกยุคสมัยที่ปฏิเสธจะรับพระองค์เป็นพระผู้ไถ่ของตน คำเตือนทุกประการล้วนมีไว้สำหรับพวกเขา พระวิหารที่ถูกกลบหลู บุตรชายที่ไม่เชื่อฟัง ชาวสวนเขาที่เทียมเท็จ และบรรดาผู้ก่อสร้างที่ดูหมิ่น ล้วนมีสิ่งทีสอดคล้องกันในประสบการณ์ของคนบาปทุกคน เว้นแต่เขาจะกลับใจ โทษทัณฑ์ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้บอกล่วงหน้าไว้ก็จะเป็นของเขา” The Desire of Ages, 600.

ช่วงเวลาเจ็ดปีซึ่งบุรุษผู้นี้ได้เป็นพยานแก่เยรูซาเล็ม ถูกแบ่ง ณ การล้อมครั้งแรกออกเป็นสองช่วงที่เท่ากัน

ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน เจ็ดปีนั้นเป็นภาพแทนการทำลายเยรูซาเล็ม

และเจ็ดปีแห่งพันธกิจของพระคริสต์และของเหล่าสาวกเป็นภาพแทนจุดเริ่มต้นของการทำลายเยรูซาเล็ม

และพระเยซูทรงยกจุดเริ่มต้นขึ้นเป็นภาพประกอบของจุดจบอยู่เสมอ เจ็ดปีนั้นยังมีแบบอย่างไว้โดย “เจ็ดกาล”

ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ ซึ่งถูกแบ่งออกเป็นสองช่วงที่เท่ากัน ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

เมื่อโรมสมัยใหม่ทำซ้ำประวัติศาสตร์ของโรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปาในการเหยียบยาเยรูซาเล็มทั้งตามตัวอักษรและฝ่ายจิตวิญญาณ

และเมื่อโรมสมัยใหม่ทำซ้ำประวัติศาสตร์ทั้งสองของสองช่วงเวลาแห่งคำเตือนที่ชายผู้หนึ่งได้ประกาศไว้ตั้งแต่ปี 63 จนถึงปี 70 และเมื่อโรมสมัยใหม่ทำซ้ำประวัติศาสตร์ที่เป็นภาพแทนโดยช่วงเวลาทั้งสองซึ่งพระคริสต์และเหล่าสาวกได้เข้าออกเยรูซาเล็มอยู่เป็นเวลาสามปีครึ่ง จะปรากฏให้เห็นสองช่วงเวลาอันจำเพาะ แม้ว่าในยุคสุดท้ายนี้ “เวลาไม่มีอีกต่อไป”

ช่วงหลังสุดในสองช่วงเวลานั้นคือสี่สิบสองเดือนเชิงสัญลักษณ์

ซึ่งโรมสมัยใหม่ดำเนินการข่มเหงผู้สัจธรรมครั้งสุดท้ายของนาง

เมื่อบาดแผลถึงตายของนางได้รับการรักษาให้หาย ณ กฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

สี่สิบสองเดือนเชิงสัญลักษณ์นั้นเป็นช่วงที่สองในบรรดาสองช่วงเวลา

และเป็นช่วงเวลาแห่งการพิพากษาเชิงบริหารของโรมสมัยใหม่

ก่อนหน้าช่วงเวลานั้นคือการพิพากษาไต่สวนของผู้มีชีวิตในลาวติเซียนแอ็ดเวนติสม์

ชายผู้ซึ่งเสนอคำเตือนแก่เยรูซาเล็มตามตัวอักษรนั้น ได้เสียชีวิตลงในระหว่างการล้อมของทิตัส

เขามิได้ตายในคราวการทำลาย แต่ตายในระหว่างการล้อมซึ่งเกิดขึ้นก่อนการทำลาย

เพราะไม่มีคริสเตียนแม้แต่คนเดียวเสียชีวิตในการทำลายกรุงเยรูซาเล็มนั้น

“เป็นเวลาถึงเจ็ดปี ชายผู้หนึ่งยังคงเดินขึ้นลงตามถนนต่าง ๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม ประกาศวิบัติที่จะมาถึงเมืองนั้น ทั้งกลางวันและกลางคืนเขาขับบทคร่ำครวญอันโหยหวนว่า ‘เสียงจากทิศตะวันออก! เสียงจากทิศตะวันตก! เสียงจากลมทั้งสี่! เสียงกล่าวโทษเยรูซาเล็มและพระวิหาร! เสียงกล่าวโทษเจ้าบ่าวและเจ้าสาว! เสียงกล่าวโทษประชาชนทั้งปวง!’—Ibid.

บุคคลประหลาดผู้นี้ถูกจองจำและถูกเขียนตี แต่ไม่มีคำบนพร้าใดหลุดออกจากริมฝีปากของเขา ต่อคำสบประมาทและการทารุณ เขาตอบเพียงว่า ‘วิบัติ วิบัติแก่เยรูซาเล็ม!’ ‘วิบัติ วิบัติแก่ชาวเมืองนั้น!’ เสียงร้องเตือนของเขามิได้หยุดลง จนกระทั่งเขาถูกสังหารในการล้อมเมืองซึ่งเขาได้พยากรณ์ไว้” The Great Controversy, 29, 30.

ชายผู้นั้นตายในระหว่างการล้อมเมือง แต่ไม่ได้ตายในคราวการทำลายครั้งสุดท้าย และการทำลายครั้งสุดท้ายนี้

เป็นภาพแทนของการสิ้นสุดแห่งระยะเวลาแห่งพระคุณและภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย ฉะนั้น

ชายผู้นี้จึงเป็นสัญลักษณ์ของข่าวสารที่เรียกให้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มในการล้อมครั้งแรก

ครั้นแล้วคริสเตียนทั้งหลายก็ได้หลบหนีไป และในช่วงสามปีครึ่งแรก

ชายผู้นี้เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มหนึ่งที่ไม่ตายในกรุงเยรูซาเล็ม และในช่วงสามปีครึ่งหลัง

เขาเป็นสัญลักษณ์ของคริสเตียนกลุ่มสุดท้ายที่จะตายก่อนการสิ้นสุดแห่งระยะเวลาแห่งพระคุณ ในช่วงแรก

เขากำลังระบุถึงคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน และในช่วงสามปีครึ่งที่สอง

เขาเป็นภาพแทนของมหาชนเป็นอันมากที่ตายในช่วงที่สองนั้น

ข่าวสารของชายผู้นั้นได้ถูกบันทึกไว้โดยนักประวัติศาสตร์ และถูกถ่ายทอดผ่านเสียงทั้งหก

เมื่อในที่สุดเขาถูกจองจำ ข่าวสารลำดับที่เจ็ดและเป็นข่าวสารสุดท้ายของเขาคือ “วิบัติ, วิบัติ”

แก่กรุงเยรูซาเล็มและชาวเมืองของมัน “เสียง” แรกที่ถูกบันทึกไว้คือ “เสียงจากทิศตะวันออก”

และข่าวสารสุดท้ายของเขาคือ “วิบัติ”

องค์ประกอบแรกของข่าวสารของเขาและองค์ประกอบสุดท้ายของข่าวสารของเขา

คือสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์ที่แทนศาสนาอิสลาม เพราะอิสลามคือบุตรทั้งหลายแห่ง “ทิศตะวันออก”

ในพระคัมภีร์ และพวกเขาถูกแทนโดย “ลมตะวันออก” การกล่าวคำว่า “วิบัติ”

ซ้ำสองครั้งในข่าวสารสุดท้ายของเขาสะท้อนถึงอวสานของบาบิโลนยุคใหม่
เมื่อบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกร้องออกมาสามครั้งว่า “วิบัติ, วิบัติ นครยิ่งใหญ่” คำภาษากรีกที่แปลว่า
“วิบัติ” ในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบแปดทั้งสามข้อ ได้รับการแปลว่า “วิบัติ” ในบทที่แปด ข้อสิบสาม

แล้วข้าพเจ้าได้เห็น และได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งบินอยู่กลางท้องฟ้า ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า วิบัติ
วิบัติ วิบัติแก่บรรดาผู้อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เนื่องด้วยเสียงแตรอื่น ๆ ของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์
ซึ่งยังจะเป่าอยู่นั้น! วิวรณ์ 8:13

การประกาศของชายผู้นั้นว่า “วิบัติ, วิบัติ” เป็นตัวแทนของการประยุกต์ใช้สามชั้นของวิบัติทั้งสาม
เพราะองค์ประกอบของวิบัติประการแรก เมื่อพยานเข้ากับองค์ประกอบของวิบัติประการที่สองแบบ
“บรรทัดซ้อนบรรทัด” ก็ชี้บ่งองค์ประกอบของวิบัติประการที่สาม เช่นเดียวกับที่ถ้อยคำ “อนิจจา, อนิจจา”
ทั้งสามครั้งของบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกในบทที่สิบแปดเป็นตัวแทนของวิบัติประการที่สาม
อันเป็นสิ่งที่ถูกสถาปนาไว้แล้วโดยวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สอง การเริ่มต้นและการสิ้นสุดแห่งสารของช
ายผู้นั้นเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของสารของศาสนาอิสลามแห่งวิบัติประการที่สาม.

ถ้อยแถลงแรกแห่งข่าวสารของเขาคือเสียงหนึ่งจาก “ทิศตะวันออก” และ “ทิศตะวันออก”

เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม

แต่ขณะเดียวกันก็เป็นการระบุตัวตนของทูตสวรรค์ผู้ประทับตราซึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออกด้วย

ภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่หุ้มทั้งสี่ของแผ่นดินโลก กักลมทั้งสี่ของโลกไว้
เพื่อมิให้ลมพัดบนแผ่นดินโลก หรือบนทะเล หรือบนต้นไม้ใด ๆ

และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
และทำนอกร้องด้วยเสียงดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์

ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินโลกและทะเลนั้นว่า “อย่าทำอันตรายแก่แผ่นดินโลก
หรือทะเล หรือต้นไม้ทั้งหลาย

จนกว่าเราจะได้ประทับตราบนหน้าผากของบรรดาผู้รับใช้แห่งพระเจ้าของเราแล้ว”

และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น คือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

จากทุกเผ่าของบุตรทั้งหลายแห่งอิสราเอล วิวรณ์ 7:1-4

ในเรื่องราวของเอลียาห์บนภูเขาคารเมล เมื่อท่านมองไปยังทะเลและเห็นเมฆก้อนหนึ่ง

ท่านกำลังมองไปทางทิศตะวันตก เพราะภูเขาคารเมลตั้งอยู่ใกล้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ต่อมาครั้นถึงครั้งที่เจ็ด เขาก็กล่าวว่า ดูเถิด มีเมฆก้อนเล็กก้อนหนึ่งลอยขึ้นมาจากทะเล

มีขนาดเท่าฝ่ามือมนุษย์ และท่านกล่าวว่า จงขึ้นไปทูลอาหับว่า จงเตรียมรถศึกของท่านและลงไปเสีย

เกลือกว่าฝนจะชั้ดขวางท่าน 1 พงศกษัตริย์ 18:44

เอลียาห์น่าจะกำลังหันหน้าไปทางทิศตะวันตก ซึ่งเป็นทิศทางของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในลูกาบที่สิบสอง
พระคริสตตรัสถึงข่าวสารของพระองค์ว่าเป็นข่าวสารแห่งการแบ่งแยก

ท่านทั้งหลายคิดหรือว่า เรามาเพื่อให้นำสันติสุขมาสู่แผ่นดินโลก? เรบอกท่านทั้งหลายว่า หาใช่ไม่

แต่กลับนำการแตกแยกมาเสียมากกว่า เพราะตั้งแต่นี้ไป คนห้าคนในเรือนหนึ่งจะถูกแบ่งแยกกัน

สามคนต่อสู้กับสองคน และสองคนต่อสู้กับสามคน บิดาจะแตกแยกกับบุตรชาย และบุตรชายกับบิดา

มารดา กับบุตรสาว และบุตรสาวกับมารดา แม่ผู้กับลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้กับแม่ผู้

และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนด้วยว่า เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันตก ท่านก็พูดทันทีว่า

ฝนจะตก และก็เป็นอย่างนั้น และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นลมใต้พัดมา ท่านก็พูดว่า อากาศจะร้อน

และก็เป็นไปตามนั้น คนหน้าซื่อใจคดเอ๋ย ท่านทั้งหลายรู้จักพินิจลักษณะของฟ้าและแผ่นดิน

แต่เหตุไฉนท่านจึงไม่รู้จักพินิจเวลานี้? ลูกา 12:51-56.

ข่าวสารของทูตผู้สื่อสารถึงกรุงเยรูซาเล็มมีลายพระหัตถ์ของอัลฟาและโอเมกา เพราะผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายทรงซึ่งอิสลามแห่งวิบัติประการที่สาม และด้วยพระสุรเสียงจาก "ทิศตะวันออก" พระองค์ทรงซึ่งข่าวสารของอิสลามว่าเป็นข่าวสารแห่งการประทับตราผนึกไปพร้อมกัน "เสียงที่สอง" จาก "ทิศตะวันตก" ซึ่งฝนปลายฤดู ซึ่งเป็นฝนสุดท้าย และบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งปวงต่างกำลังกล่าวถึงวาระสุดท้าย ข่าวสารจาก "ทิศตะวันตก" เป็นสัญลักษณ์ของข่าวสารแห่งฝนปลายฤดู ซึ่งก่อให้เกิดผู้เฝ้าการสองจำพวก จำพวกหนึ่งไม่อาจจำแนกข่าวสารแห่งฝนปลายฤดูได้ เพราะพวกเขา "ไม่หยิ่งรู้กาลสมัยนี้"

องค์ประกอบถัดไปของข่าวสารของผู้สื่อสารคือเสียงแห่ง "ลมทั้งสี่" ซึ่งเป็นทั้งข่าวสารแห่งการประทับตรา และข่าวสารของม้าอันเกรี้ยวกราดแห่งอิสลาม ดังที่แสดงไว้โดยวิบัติประการที่สาม องค์ประกอบถัดไปมุ่งต่อต้านกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร จึงชี้ให้เห็นถึงข่าวสารของผู้เผยพระวจนะทั้งปวง ซึ่งระบุถึงชนชั้นหนึ่งของผู้คนที่กำลังถูกละเลยผ่านไป เพราะพวกเขาได้ตั้งความอ้างสิทธิ์ในความรอดของตนไว้ มิใช่ในพระคริสต์ แต่ในพระวิหารและมรดกของตนในฐานะชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร พวกเขาคือบรรดาผู้ตลอดประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถูกพรรณาน่าว่าประกาศว่า "พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์คือพวกเรา" ข่าวสารที่ต่อต้านกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารนั้น คือข่าวสารถึงชาวเลาดีเซีย

"ไม่จำเป็นต้องประหลาดใจเลยที่คริสตจักรมิได้ถูกทำให้มีชีวิตโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชายและหญิงทั้งหลายกำลังละทิ้งคำสั่งสอนที่พระคริสต์ได้ประทานไว้ ความโกรธและความโลภกำลังได้รับชัยชนะ พระวิหารแห่งจิตวิญญาณเต็มไปด้วยความชั่วร้าย ไม่มีที่สำหรับพระคริสต์ มนุษย์ทั้งหลายดำเนินตามวิถีอันวิปริตของตนเอง พวกเขาไม่ยอมสดับถ้อยคำของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาปล่อยตนเองให้อยู่ในกำมือของตนเอง ปฏิเสธคำตักเตือนและคำตักเตือน จนกระทั่งค้นประทีปถูกย้ายออกจากที่ของมัน และความหยิ่งรู้ฝ่ายวิญญาณก็ถูกรบกวนด้วยความคิดของมนุษย์ แม้จะบกร่องในการรับใช้ พวกเขายังแก้ตัวให้ตนเอง โดยกล่าวว่า 'พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์คือพวกเรา' พวกเขาละทิ้งธรรมบัญญัติของพระเจ้าเพื่อติดตามแสงสว่างแห่งจินตนาการของตนเอง" Review and Herald, April 8, 1902.

จากนั้น ผู้สื่อสารได้เปล่งเสียงแห่งสารคำเตือนของตนขึ้นต่อบรรดาเจ้าบ่าวและเจ้าสาว เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของวิธีการแบบ "บรรทัดซ้อนบรรทัด" เพราะเส้นแห่งคำพยากรณ์ในยุคสุดท้ายจะเป็นเช่นเดียวกับเส้นแห่งคำพยากรณ์ในสมัยของโนอาห์ เมื่อผู้คนกำลังยกบุตรธิดาให้แต่งงานกันอยู่ในห้วงเวลาเดียวกับที่กระแสน้ำแห่งการทำลายล้างกำลังจะท่วมทันความทะเยอทะยานและแผนการฝ่ายโลกของพวกเขา

"พระคัมภีร์ประกาศว่า ในยุคสุดท้าย มนุษย์จะหมกมุ่นอยู่กับการแสวงหาฝ่ายโลก กับความเพลิดเพลินและการแสวงหาทรัพย์สินเงินทอง พวกเขาจะมีดบอดต่อความจริงฝ่ายนิรันดร์ พระคริสต์ตรัสว่า 'ดังเช่นสมัยของโนอาห์เป็นมาแล้ว การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย เพราะว่าในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกนั้น มนุษย์กำลังกินและดื่ม กำลังมีสามีภรรยาและยกลูกสาวให้สามี จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในนาวา และหาได้รู้ไม่ จนน้ำท่วมโลกมาถึงและพัดพาพวกเขาไปสิ้นทั้งหมด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย' มัทธิว 24:37-39"

"ทุกวันนี้ก็เป็นเช่นนั้น มนุษย์กำลังเร่งรีบพุ่งไปในการไล่ล่าหาผลกำไรและการปล่อยใจตามความเห็นแก่ตัว ราวกับว่าไม่มีพระเจ้า ไม่มีสวรรค์ และไม่มีชีวิตภายหลัง ในสมัยของโนอาห์ คำเตือนเรื่องน้ำท่วมโลกได้ถูกส่งมาเพื่อทำให้มนุษย์สะดุ้งตื่นจากความชั่วร้ายของตนและเรียกเขาให้กลับใจฉันใด ข่าวสารเรื่องการเสด็จมาในไม่ช้าของพระคริสต์ก็ถูกกำหนดไว้เพื่อปลุกมนุษย์ให้ตื่นจากความหมกมุ่นอยู่กับสิ่งฝ่ายโลกฉันนั้น

ข่าวสารนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อปลุกเขาให้ตระหนักถึงความจริงอันเป็นนิรันดร์ เพื่อเขาจะได้เอาใจใส่ต่อคำเชิญมายังโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

“คำเชื่อเชิญแห่งพระกิตติคุณจะต้องประกาศแก่ชาวโลกทั้งสิ้น—‘แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา และทุกชนชาติ’ วิวรณ์ 14:6

ข่าวสารสุดท้ายแห่งคำเตือนและพระเมตตาจะต้องส่องสว่างแก่ทั่วทั้งแผ่นดินโลกด้วยสง่าราศีของมัน ข่าวสารนั้นจะต้องเข้าถึงมนุษย์ทุกชั้นวรรณะ ทั้งคนมั่งมีและคนยากจน ทั้งผู้สูงศักดิ์และผู้ร่ำรวย ‘จงออกไปตามถนนใหญ่และตามริ้วสวน’ พระคริสต์ตรัสว่า ‘และจงเร่งรีบเข้าทั้งหลายให้เข้ามา เพื่อเรือนของเราจะเต็ม’” อุทาหรณ์ของพระคริสต์, 228

องค์ประกอบสุดท้ายของคำเตือนได้รับการเน้นย้ำไว้ในข้อความก่อนหน้านี้ ข่าวสารซึ่งแสดงเป็นเสียงที่ประกาศต่อ “ชนทั้งปวง” นั้น คือข่าวประเสริฐนิรันดร์ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของข่าวประเสริฐเพื่อจะได้รับความรอด ข้อกำหนดประการแรกของข่าวประเสริฐนิรันดร์คือการยำเกรงพระเจ้า และความยำเกรงนั้นตั้งอยู่บนความจริงที่ว่า เป็นบาปของเราที่ทำให้พระคริสต์พระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ถูกตรึงไว้บนกางเขน

ทุกองค์ประกอบของผู้สื่อสารไปยังกรุงเยรูซาเล็มตลอดระยะเวลาการปฏิบัติพันธกิจเจ็ดปีของเขา เป็นตัวแทนของข่าวประเสริฐนิรันดร์ ซึ่งเป็นข่าวประเสริฐเดียวกันกับที่ได้ถูกนำเสนอในช่วงเจ็ดปีที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมาก ตั้งแต่ปี ค.ศ. 27 ถึงปี ค.ศ. 34 อีกทั้งยังเป็นข่าวประเสริฐนิรันดร์ที่ได้รับการประกาศในช่วงสุดท้ายสองระยะของยุคสุดท้าย และมีความเฉพาะเจาะจงต่อข่าวสารแห่งฝนปลายฤดู โดยเป็นข่าวสารแห่งอิสลามของวิบัติประการที่สาม ข่าวสารนั้นชี้ให้เห็นถึงการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน การแยกข่าวสารออกจากข่าวละมาน สภาพแบบเลาติเซียของข่าวละมาน และการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นในฐานะสัญลักษณ์ของระเบียบวิธีแห่งฝนปลายฤดู ซึ่งคือ “บรรทัดซ้อนบรรทัด”

ข่าวสารแห่งเจ็ดปีในประวัติศาสตร์นั้น ได้ถูกกำหนดไว้ในเชิงพยากรณ์ภายใน “วันแห่งการแก้แค้น” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการกล่าวถึงข่าวสารและพระราชกิจของพระคริสต์เป็นครั้งแรกที่สุด และข่าวสารกับพระราชกิจของพระองค์จะต้องถูกทำซ้ำอีกในยุคสุดท้ายโดยชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน แล้วพวกเขาจะระบุข่าวสารของตนภายในบริบทเชิงพยากรณ์ของ “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้า” มีแบบฉบับในพระคัมภีร์อยู่สองประการเกี่ยวกับ “การแก้แค้น” ของพระเจ้า ซึ่งปรากฏเป็นตัวแทนอยู่ในพระวาทะของพระองค์ คือการแก้แค้นของพระองค์ต่อประชากรของพระองค์ และการแก้แค้นของพระองค์ต่อบรรดาศัตรูของพระองค์

“เจ็ดเวลา” ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก แสดงให้เห็นการแก้แค้นของพระเจ้าต่อประชากรที่กบฏของพระองค์ และการแก้แค้นนั้นรวมถึงการเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาทั้งตามตัวอักษรและในทางฝ่ายวิญญาณ ภายในสัญลักษณ์แห่งการเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธานั้น สัญลักษณ์แห่งการแก้แค้นของพระเจ้าต่อบรรดาศัตรูของพระองค์ก็ได้รับการสำแดงไว้ด้วย ในวาระสุดท้าย การแก้แค้นของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ได้รับการสำแดงเป็นการคายแอดเวนติสต์แบบเลาติเซียออกไป หมายความว่าวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ที่หมุดหมายแห่งเวลานั้น การแก้แค้นของพระองค์ต่อบาป โลกสมัยใหม่ก็เริ่มต้นขึ้นด้วย

การพิพากษาเชิงสืบสวนของผู้มีชีวิตซึ่งมีต่อแอดเวนติสต์แบบเลาติเซีย อันตามมาด้วยการพิพากษาเชิงบังคับโทษที่มีต่อหญิงแพศยาแห่งเมืองไทร

และต่อสัตว์ร้ายที่นางชื่อยูและครอบครองปกครองอยู่นั้น คือประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของวาระสุดท้าย ซึ่งเป็นช่วงเวลาทีผลแห่งนิมิตทุกประการสำเร็จครบถ้วน นิมิตทุกบทจะต้องนำมาประยุกต์ใช้กับสองช่วงเวลาเชิงพยากรณ์นั้น เพราะระเบียบวิธีของฝนปลายฤดูคือการประยุกต์ใช้เส้นพยากรณ์ทับซ้อนกับเส้นพยากรณ์ ในตอนต้นของประวัติศาสตร์ทั้งสองนั้น พระเยซูทรงชี้ให้เห็น "หมายสำคัญ" ประการหนึ่ง ซึ่งพิสูจน์ว่าผู้ที่มีชีวิตอยู่ ณ จุดนั้นอยู่ในคนรุ่นสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลก.

ช่วงแรกเริ่มขึ้นเมื่อการประหารชีวิตคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนเริ่มต้นขึ้นในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ภายในหมุดหมายแห่งกาลเวลานั้นเอง "หมายสำคัญ" ที่พระคริสต์ทรงระบุไว้ในลูกาบทที่ยี่สิบเอ็ดได้ถูกวางไว้ เราจะศึกษาต่อไปในบทความถัดไป

"บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราขึ้นอยู่กับชายผู้ถือโคมไฟนั้น; เราต้องการขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่มีความสว่าง และที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เสียงแตรมีสำเนียงที่แน่นอน เราต้องการให้เสียงแตรมีสำเนียงที่แน่นอน เราได้อยู่ท่ามกลางความฉงนสนเท่ห์ และเราได้อยู่ในความสงสัย และคริสตจักรก็พร้อมที่จะตาย แต่บัดนี้ ณ ที่นี้เราอ่านว่า: 'ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจกสวรรค์ มีฤทธิ์านุภาพยิ่งใหญ่ และแผ่นดินโลกก็สว่างไสวด้วยรัศมีของท่าน และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว และได้กลายเป็นที่สิ่งสกปรกของพวกมาร และเป็นทีคุมขังของวิญญาณโสโครกทุกชนิด และเป็นกรงของนกทุกชนิดที่โสโครกและน่ารัง' [Revelation 18:1, 2]."

"เอาละที่นี่ เราจะรู้สิ่งใดเกี่ยวกับข่าวสารนั้นได้อย่างไร หากเราไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะจำแนกแสงสว่างจากสวรรค์ได้เลยเมื่อมันมาถึงเรา? และเราก็พร้อมจะรับเอาการล่อลวงอันมืดมนที่สุดทันทีที่มันมาถึงเราจากใครบางคนที่เราเห็นพ้องกับเรา ทั้งที่เราไม่มีหลักฐานแม้แต่เพียงน้อยนิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงใช้เขามา พระคริสต์ตรัสว่า 'เราได้มาในพระนามแห่งพระบิดาของเรา แต่ท่านทั้งหลายไม่รับเรา' [ดู ยอห์น 5:43] บัดนี้ นั่นแหละคือกิจการที่ได้ดำเนินอยู่ที่นั่นนับตั้งแต่การประชุมที่มินนีแอโพลิส เพราะพระเจ้าทรงส่งข่าวสารมาในพระนามของพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวคิดของพวกท่าน ฉะนั้น [พวกท่านจึงสรุปว่า] มันย่อมไม่อาจเป็นข่าวสารจากพระเจ้าได้" Sermons and Talks, volume 1, 142.